

KAYIP DUYULAR ATLASI

Bölüm 1 - "Bir Sandığın İçinden Çıkan Ses"

Evi ilk kez gördüğümde içimden hiçbir şey geçmedi. Ne geçmişe dair bir çağrısim ne de geçmiş bir heyecan. Sadece... sessizlik vardı.

Kira sözleşmesinden sonra ev sahibinin anahtarı avucuma bırakışı hâlâ akımda. "

Bir oda, bir salon. Ama geçmişi fazla," demişti gülerek.

Ben gülmedim. Çünkü geçmişle aram iyi değildi. Hele onun konuşan türüyle.

Eşyalar yerli yerindeydi. Sanki biri yıllar önce çıkış gitmiş ama doneceğine eminmiş gibi. Camın kenarındaki koltuk solmuş, kitaplıkta birkaç raf çökmüş. Ama en çok dikkatimi çek duvardaki hafif kabarıklıktı.

Alçı dokusunun altında bir şey saklanıymış gibi. Bunu fark ettiğimde sabah saat 08:17'ydı.

O anda hatırlamış gibi oldum.

Birinin bir günlüğüne yazdığı bir saat vardı: "

Kadıköy'de kırmızı atkı takan bir kadın her sabah 08:17'de geçer. Gözleri ağrıyor gibi bak kimse fark etmez."

O notu ben yazmadım.

Ama... bir yerden taniyordum.

Duvarın içinden gelen hafif bir çitirtı oldu.

Sanki birisi, alçının arkasına sakladığı bir nefesi geri almaya çalışıyordu. Eğildim.

Tırnağımla kenarı kazdım.

Ve orada - kimsenin fark etmediği bir boşluk vardı. Küçük bir oyuk.

İçinden sararmış bir defter çıktı. Cildinde ne başlık ne isim. Sadece arka kapağında titrek bir yazı:

"Murphy - Yazılmadığım Yerlerdeyim." İlk sayfayı açtım.

El yazısı tanıdık değil ama tanıdık biri gibi yazılmış. Kelimeler uzun cümlelerden değil - gözlemlerden oluşuyordu.

"Bu sabah biri bana selam verdi. Cevap vermedim. Çünkü varlığını doğrulamak istemedim "

"Bugün biri ağladı. Herkes duymuş gibiydi ama kimseye dönüp bakmadım. Belki bakmak dahi istemiyorum."

"Kırmızı atkılı kadını unutmadım. Ama bu, onu hatırlamak anlamına gelmiyor."

Okudukça Murphy'nin ne yaşadığını değil - ne hissettirmemeye çalıştığını anlıyordum. Sanki bu defter, bir yaşam değil, bir varolmama biçimıyla yazılmıştı.

Ve ilk defa kendime sordum:

Ben bu defteri neden okurken ağızımı kapattım? Sanki biri beni gözetliyormuş gibi...

O gün itibariyle her sabah 08:17'de pencerenin önünde beklemeye başladım.

Kadıköy'de bir kırmızı atkı takan kadın geçecek mi diye değil. Murphy bir yerde... benimle birlikte mi kayboluyor diye.

Bölüm 2 - "Sesi Yoktu, Ama İçimde Konuşuyordu"

Adını hiç öğrenmedim.

Ama sesini duyar gibi oluyordum.

Defterin her satırı, sanki bir sesin gölgesini taşıyordu. Murphy...

Bazı isimler bir insana değil de, bir sessizliğe aittir ya - işte onunki öyleydi. Sanki biri bana yıllar önce bir soru sormuştı, ve ben o cevabı şimdiki,

bu defterin sayfaları arasında bulmaya çalışıyordum. Ben kimim, bilmiyorum.

Bu evde kim yaşadı, bilmiyorum. Ama bir şeyi biliyorum:

Murphy, yaşanmış değil - unutulmuş biri.

Ve bazı unutulanlar, hatırlananlardan daha çok yer kaplar insanda. Defteri okumaya başladığım ilk hafta boyunca sabahları daha erken uyanmaya başladım. Saat 08:17'de pencerenin önündeydim. Kadıköy sokağı, her gün aynıydı.

Ama ben değişiyordum.

Bir gün, o kadın geçti gerçekten. Kırmızı atkı. Düşük omuzlar. Yorgun bir bakış.

Ve...

Bir anlığına göz göze geldik.

Ama onun gözlerinde ben yoktum. Ben sadece Murphy'yi arıyordu.

O kadının içinde Murphy vardı - ben değil. Sonra kendi sesimi duymamaya başladım. Kendime ait düşüncelerim vardı eskiden. Ama artık Murphy'nin notları içimde dolanıyordu. Bazı cümleleri ezberlemiş gibiydim.

"Bazen biri sizi hatırlamadan geçer. Ama siz... onu unutamazsınız."

Bir gece, defteri kapatamadım. Sayfalar bitmiyor gibiydi.

Sanki her boşlukta bir cümle saklıydı. Ve o boşlukta... bir fotoğraf çıktı.

Eski, sararmış. Kenarları yırtık.

Murphy bir sokakta, gölgeye doğru yürürken çekilmiş.Ama yüzü flu.

Belki rüzgârla oynamış kamera, belki Murphy yüzünü göstermemek istemiş.

Altında sadece bir cümle yazılıydı:

"Ben hep birinin arkasından geçtim."

Ertesi gün bir karar verdim.

Defteri artık sadece okumayacaktım -Murphy'yi görmeye çalışacaktım.Ama onu dışarıda değil,kendi içimde aramaya başlayacaktım.

Bölüm 3 - "Rüyaya Benzeyen Adam"

Murphy ilk kez o gece rüyama girdi.Ama bir insan gibi değil... Daha çok bir boşluk gibi. Sokakta yürüyordum. Tüm dükkanlar kapalıydı. Hiçbir pencere ışık vermiyordu.Ve sanki herkes, aynı anda uyumayı kabul etmişti.Sadece bir kişi yürüyordu önümde.Uzaktan bakınca sıradan gibiydi.Ceketinin arkası hafifçe yırtılmıştı.Ayakkabalarından biri tam oturmuyordu.Ama adımları...

bir yabancının değil, beni uzun süredir tanıyan birinin adımları gibiydi.

"Murphy," dedim arkasından. Dönmedi.

Ama yürümeyi bıraktı. Aramızda hâlâ mesafe vardı.

Ama ben artık onun arkasında değil, sanki onunla aynı yerdeydim.Yaklaştım.

Omzunun üstünden yüzüne bakmak istedim. Ama o anda... rüya bitti.

Uyandığımda saat 04:12'ydi. O an hissettiğim tek şey, rüyadan eksik uyanmaktı.

Sanki Murphy bir şey diyecekti -ama ben aceleye uyanmıştım.

Yorganın içinden çıkmadım. Gözlerimi tavana diktim.

Ve düşündüm:

Ben bu adamı neden bu kadar istiyorum? Murphy bir sevgili değil.

Bir akraba değil. Bir arkadaş değil.

Ama içimde öyle bir boşluk var ki, ona en çok hiç tanımadıklarım oturuyor. Sabah defteri tekrar açtım.

Sayfaların arasında o gece gördüğüm cümleyi buldum:

"Biri seni ariyorsa, adını bilmeden de bulabilir."

O günden sonra Murphy sadece rüyamda değil, günlük hayatımda da görünmeye başladı. Daha doğrusu...

onun varlığına benzeyen anlar kendini göstermeye başladı. Bir gün metroda, karşı koltukta oturan adamın duruşu.

Bir kafede, garsonun unutkanlığı. Bir kitapçıda, yere düşen kitap -Adı: Murphy'nin Sessizliğiyydi.

Yazar yok, yayın evi belli değil. Sanki dünya, Murphy'yi benim için kurguluyordu. Birkaç hafta geçti.

Ve ben artık kendime notlar almaya başladım.

Ama bu notlar benim düşüncelerim değildi. Murphy'nin cümleleri gibiydi.

Sanki defteri kapadıktan sonra onun sesi içime yerleşmişti.

"Bugün biri ağladı. Yanında biri vardı. Ama yalnızdı."

"Bir kapı çaldı. Açılan olmadı. Ama arayan da ısrar etmedi."

Bir ses duydum. Belki dışarıdan değildi. Ama kesinlikle benden de değildi. Artık korkuyordum.

Çünkü Murphy sadece bir isim değil, bir dil haline geliyordu içimde. Ve o dili ben kurmadım.

Ama şimdi onunla düşünüyordum. O gece rüyamda yine Murphy yürüyordu. Ama bu kez...

ben onun yüzünü gördüm. Ama hatırlayamadım.

Uyandığımda sadece şunu biliyordum: "Onun gözleri vardı. Ama bana değil,benden önceki birine bakıyordu."

Bölüm 4 - "İsmini Bilmeyen Bir Yası Taşımak"

Birini hiç tanımadan özlemek...bu nasıl bir duygudur?

Ben onun kim olduğunu hâlâ bilmiyorum.Ama onun yokluğuna tutunuyorum.Ve fark ettim ki, bazı insanlar birini özlemiyor -bir boşluğu seviyor. Murphy o boşluktu. Beni anlayan değil,

beni yok saydığı hâlde bir parçamı tamamlayan o gölge.Geçen gece defterin arasında bir satır buldum.Görmemiş olamam.

Ama daha önce orada yok gibiydi.

"Bazı insanlar yaşanmaz. Sadece... yas tutulur."

O satırı okuduğumda, sanki bir cenazeye gitmişim gibi hissettim.Ama ortada ne bir kayıp vardı ne de bir mezar.

Sadece...

birinin hatırlanması yasaklanmış gibiydi.Son günlerde aynaya daha az bakıyorum.Çünkü bazen kendi gözlerimde Murphy'yi görüyorum.O duruş...

o sessizlik...

artık bana ait değil.

Ben kendime ait değilim.

Sokakta yürürken insanların arasında onun izini arıyorum.Bir parkta, yan masada oturan adamın omzu.

Bir tramvayda, gözlük camındaki büğu.

Bir durakta, bekleyen birinin yere bastığı gibi durması... Hepsi Murphy'ye benziyor.

Ama hiçbir o değil.

Çünkü Murphy bir insan değil belki de...bir hatırlama biçimi.

O gün bir ses duyдум.

Apartmanın koridorundan biri geçti. Adımlarını tanıyamadım.

Ama duvarda bir gölge vardı. Durdu.

Birkaç saniye... ve sonra gitti. Kapımı açmadım.

Ama içimde bir şey yer değiştirdi. Sanki Murphy, kapımı değil -beni yokladı.

Bu gece defteri açmadım. Ama elim hep ona gitti. Bir tür bağımlılık bu.

Ama öyle zararlı olanından değil. Tam tersi - insanı insan yapan tek alışkanlık gibi. Artık günlerimi hatırlamıyorum. Saatleri, mevsimleri...

Sadece onunla ilgili anları sayıyorum. Bugün kırmızı ataklı kadın tekrar geçti. Ama bu kez yüzü bana döndü. Ve bana değil...

arkamdaki birine baktı gibi hissettim.

Döndüm. Kimse yoktu.

Belki Murphy hiç yaşamadı.

Ama ben onun için yas tutuyorum. Ve insan, ismini bilmediği bir yasla yaşıyorsa... ölmemiş biriyle birlikte gömülümüştür.

Bölüm 5 - "Birinin Yerine Susmak"

Murphy konuşmuyordu. Zaten konuşmak onun eylemi değildi. Onun varlığı, kelimeye ihtiyaç duymayan bir şeydi. Ben de artık konuşmuyordum. Bir arkadaşım aradı geçen gün. Cevap vermedim. Ardından bir mesaj bıraktı:

"İyi misin?" İyiydim.

Ama kelimelerle anlatamayacak kadar eksik bir yerden iyiydim. Çünkü ben birine değil, bir suskunluğa eşlik ediyordum. O gece defteri açmadım. Sadece başucuma koydum. Ama içimde sayfalar çevrildi.

Murphy sanki artık defterde değil, benim içimde yazıyordu. Sokakta yürüken, bir çocuk bana çarptı. Özür dilemedi.

Ama yüzü Murphy'nin çocukluğuna benziyordu. Nereden biliyorsam artık... Murphy'nin çocukluğu mu vardı ki?

İnsan tanımadığı birinin geçmişine neden böyle sahip çıkar ki? Belki çünkü onun geçmişini sahiplenmiş biri yoktu. Ben oldum.

Akşam bir parkta oturdum.

Yan bankta biri sigara içiyordu. Kendimi onun varlığına çekerken buldum. Ama yine Murphy değildi.

Yine de sustum.

Çünkü sanki Murphy adına susmam gerekiyordu. O anlatmadıysa, ben de anlatamazdım. Defterin yeni sayfası açıldı:

"Bir keresinde biri beni sevdi sanmıştım. Oysa sadece içimdeki boşluğu benle dolduruyordu."

Bu cümleyi okuyunca elim titredi. Çünkü belki de ben de öyleydim. Murphy'yi sevmiyordum.

Ben...

İçimdeki boşluğu onunla hatırlıyordum. Sonunda bir sabah karar verdim. Kendime bir posta kutusu açtım. İsimsiz. Kimliksiz.

Adını "M." koydum.

Ve oraya her gün bir not bırakıyorum şimdi. Murphy'ye değil.

Murphy'nin yerine susmuş herkese. Son satır:

Bazen birini konuşarak değil, onun yerine susarak anarsın. Ben artık kendi hayatımı yaşamıyorum. Ben onun susamadığı şeyleri... adını bilmeden taşıyorum.

Bölüm 6 - "Ben Miydim, Yoksa O Muydu?"

Bir sabah aynaya baktım. Ama yüzüm tanıdık gelmedi.

Gözler yerli yerindeydi.

Kaşlar, çene hattı, dudak kenarındaki o eski yarıklık... Her şey aynıydı.

Ama biri içерiden başka türlü bakıyordu. Bir yabancı değil...

Bir tanıdığın yabancılasmış hali gibi. Sanki Murphy, bana bakıyordu. Ama ben bakmıyorum.

Dışarı çıktım.

Elim cebimdeydi, ama cebimde ne olduğunu bilmiyordum.

Sanki bir şey taşıyordum -ama bana ait olmayan bir şey. Metro istasyonuna indim. İnsanlar vardı.

Ama hiçbirine ait değildim. Kulaklıklarımı taktim, müzik çalmıyordu. Ama bir ses vardı. Murphy'nin sesiydi.

"Bugün aynada başka birini gördüm. Ama o da bana bakmadı."

Kendi iç sesimle Murphy'nin yazdıklarları artık aynıydı. Hangisi bendendi, bilmiyorum.

Ama bana kalırsa... ikisinden biri zaten yoktu. O gün bir mektup aldım. Kimliksiz, pullsuz.

Sadece zarfin üstünde bir harf vardı: M. İçinde tek bir cümle:

"Görmediğin her şey seni sen yapar."

Altında bir imza yoktu. Ama el yazısını tanıdım. Benimdi.

Kendi el yazıyla Murphy'den mektup almak... bu ne demekti?

Gece rüyamda yine yürüyordum. Bu kez Murphy yoktu.

Ben vardım.

Ama önumde yürüyen de bendum. Koşmaya başladım. Kendime yetişmek için.

Ama kendi adımlarım bile benden hızlıydı. Yetişemedim.

Ve uyandığımda içimde sadece bu satır vardı:

"Murphy kimdi bilmiyorum... ama sanırım ben onun öncesiydim."

Artık Murphy'yi görmek istemiyorum. Çünkü gördüğüm her yerde kendime benzıyor.

Bölüm 7 - "İkinci Bir Gölge" Masa hâlâ silinmemiştir.

Müşterinin kalkmasının üzerinden on beş dakika geçmişti ama garson bir türlü eli gitmemiştir masaya.

Sanki biri hâlâ oturuyordu.

Sanki hâlâ bir sipariş beklenisi vardı. Ben o gün orada oturmuyordum.

Sadece tuhaf bir tesadüf sonucu o masadan geçtim. Ama gözüm bir şeye takıldı. Sıradan bir cüzdan. Koyu kahverengi.

Eskimiş kenarları, sanki çok gezmişti. Garsona sordum.

"Unutulmuş," dedi.

"Alabilirsın istersen. Kimse dönmedi."

Cüzdanı açtım. İçinde para yoktu.

Kart yok, ehliyet yok. Sadece... bir fotoğraf.

İki adam.

Sırt sırtı durmuşlar. Yüzleri görünmüyordu.

Sanki birbirine yaslanmış gibiler ama aynı anda birbirine küsmüş gibiler de. Fotoğrafın arkasında kısa bir not:

"Senin yüzünden gülmeyi unutmadım. M."

O anda içim bir tuhaf oldu. Gülümsemeyi hatırlamak... Birinin yüzünden.

Ve o birinin yüzü görünmüyordu. Ben o adamları tanımiyordum. Ama cüzdanı cebime koyarken, sanki kendimden bir parça taşıyormuşum gibi hissettim. Akşam eve döndüm.

Normalde direkt montumu askıya asar, telefonu şarj eder, yemek ısıtırmı.

Ama o gün...

Sadece cüzdanı masaya koydum. Ve ışıkları açmadan oturdum. Karanlıkta cüzdana baktım. Sanki içinden biri çıkacak gibiyydi.

O gece ilk kez rüyamda o adamı gördüm. Sırtı dönüktü.

Bir bankta oturuyordu. Ben yanına gittim.

"Sen misin?" dedim. Dönmedi.

Ama cebinden o fotoğrafı çıkarıp bana verdi. "Bu senin, dedi. Çünkü artık benim değil."

Uyandım. Ellerim terliydi.

Ve içimde yankılanan tek cümle şuydu:

"Bazı yüzler görünmez. Ama yoklukları yüzünden yaşarız."

Ertesi gün yeniden restorana gittim. Aynı masaya oturdum. Garsona sordum:

"Geçen gün bu masada oturan kişi... nasıldı?" Omuz silkti.

"Yalnızdı," dedi. Kimseyle konuşmadı.

Ama sanki biriyle tartışmış gibi kalktı.

Sesi hiç çıkmadı ama... yüzü yorgundu. Murphy'nin adını o gün ilk kez söyledim. O kişi o muydu, bilmiyorum.

Ama bu cümleyi yazarken elime titreme geldi:

"Ben onu tanımiyorum. Ama tanımadığım birinin yerine bir şey taşımaya başladım."

Bölüm 8 - "Adını Bilmeden Soranlar"

İnternete "Murphy" yazdım. Binlerce sonuç çıktı.

Film karakterleri, müzik grupları, eski polis vakaları, yazılım şirketleri.

Ama hiçbirinin yüzü...

fotoğraftaki adama benzemiyordu. Ben yüz aramıyordum aslında. Bir boşluk arıyordu. Bana benzeyen bir boşluk.

Cüzdanı her gün yanında taşıyordum. Cebimde değil, elimde.

Herkesin görebileceği ama kimsenin sormayacağı bir şekilde. Bir gün biri fark etti.

Metroda otururken yanındaki kadın hafifçe yana eğildi. "Güzel parça," dedi. Gülümserdim.

Ama cevap veremedim.

Çünkü güzel olan cüzdan değil, içinde kaybolduğum hikâyeydi. Gece uyuyamıyordum artık. Sürekli aynı rüyayı görüyordum:

Bir kapı. Arkasında biri konuşuyor. Ama sesin kelimeleri yok. Sadece bir tını.

Tanıdık ama tarif edilemez.

Ve sabahları kalktığımda boğazımda hep aynı düğüm: Murphy'nin konuşamaması benim sesime dokunuyordu. Bir gün kendime bir defter aldım.

İlk sayfaya şu notu düştüm:

"Ben birini arıyorum. Adını bilmiyorum. Ama sustuğu yerden tanıyorum."

Sonra o deftere günlerce sadece onu yazdım. Murphy.

Bazen büyük harfle. Bazen küçük. Bazen başa. Bazen sona.

Murphy kelimesini şekillendirirken sanki bir insan yaratıyordu.

Ama belki de...

kendimi parçalara ayırip bir başkasında topluyordum. Bir sabah, rüyamda biri bana dedi ki:

"Murphy yok.

Ama onun boşluğunu taşıyanlar var." Uyandım.

Kendimi aynada izledim. Ve şunu söyledi fısıltıyla:

"Belki Murphy yok. Ama ben onun devamıyorum."

İnsan bazen kendini ararken bir başkasının yokluğuna dokunur. Ve fark etmeden onun yasını tutmaya başlar. Ben Murphy'yi tanımiyorum.

Ama adını bilmeden ona soru soruyorum. Ve her cevap... kendime çıkıyor.

Bölüm 9 - "Senin Sustukların, Benim İçimde Konuşuyor"

Gece 03:17. Kalktım. Işık yok. Gürültü yok. Ama içimde... bir ses var.

Murphy konuşuyordu. Ama kelimeler onun ağızından değil, benim içimden çıkyordu. "Beni biri sevdi sandım," dedi.

Ama sadece kendi yalnızlığını benimle paylaştı. Korktum.

Çünkü o cümle benim günlüğümde yazılıydı. Murphy okuyamazdı. Ama yine de o söyledi. Rüyada değildim. Uyanıktım.

Ama gerçeklik öyle bükülmüşti ki, hangisi rüya, hangisi ben, anlayamıydum.

Murphy'nin ses tonu yorgundu. Yaşlı biri gibi değil...

yaşanmamış bir hayatın yorgunluğu gibiydi. Geçmişimde biri vardı.

Bir dost.

Adını hiç kimseye söylemedim. Çünkü söyleyince yok olacak gibiydi. Ama Murphy onu biliyordu.

O gece şöyle dedi:

"O sana veda etmedi. Sadece seni suskun bıraktı."

O cümle beni yere çaldı. Gerçekten de veda etmemişi. Ne aramıştı, ne de sormuştı. Sadece çekip gitmişti.

Ve ben...

o boşluğu Murphy diye adlandırmıştım. Cüzdandaki fotoğrafı tekrar çekirdim. Bu kez yüzlere daha dikkatli baktım. Yine görünmüyordu.

Ama bu kez başka bir şey fark ettim: Fotoğrafın arka planında bir sokak tabelası vardı. Soluk, neredeyse silinmiş:

"Kudret Sk."

Bu isim bana bir şey ifade etmiyordu.

Ama Murphy'nin sesi geri geldi:

"Orada yürüdüm. Ama kimse görmedi."

Sabah, Kudret Sokağı aradım. Şehirde bir yerlerde böyle bir sokak varmış. Ama haritada yok. Sadece birkaç eski kayıtta geçiyor. Ve o anda anladım:

Murphy, haritası silinmiş bir hayatı yürüyordu. Onun sustuklarını içimde duyuyorum. Ve korkuyorum. Çünkü onun sustuklarıyla benim geçmişim aynı yerden kırılmış. Murphy sadece bir yabancı değil.

O, benim içimde konuşmakta gecikmiş bir geçmiş.

Bölüm 10 - "Sokağı Olmayanlar"

Bazen bir yer ararsın, ama aslında birini özlüyorundur. Ve bunu haritaya değil, içindeki bir boşluğa bakarak fark edersin. Kudret Sokağı'nı ilk kez arama motorunda gördüm. Eski bir belediye arşivinde geçiyordu. Plakasıyla birlikte birkaç evin kayıt altına alındığı, sonra zamanla silinmiş, tabelası sökülmemiş, unutulmuş bir sokak...

Haritada izi yoktu. Ama Murphy'nin sesi, orada yürüdüğünü söylüyor.

O sesi duyduğumdan beri, kendi ayak izlerimin yönünü değiştiremez olmuştum. O gün eski bir semte gittim. Adını bilmediğim bir yer. Kendi içimdeki boşluğa en çok benzeyen sokakları seçtim yürümek için. Kalabalık caddelerden ayrıldım, ara sokaklara saptım, yol numarası yoktu, duvarlardaki tabelalar paslanmıştı, bazı kapıların üstünde hâlâ 90'lardaki isimlikler vardı. İşte tam o köşede - kimsenin geçmediği bir aralıkta - bir evin duvarına asıl yazılmış bir kelime gördüm. Harfleri yarı silinmişti, ama sanki biri beni duyacakmış gibi fısıldadım:

"Kudret."

Murphy orada mıydı, bilmiyorum. Ama gölgesi bana yakındı.

Ve insan bazen birinin gölgesine değil, o gölgeyi taşıma biçimine tutulur.

Uzun bir süre aynı sokakta yürüdüm. Her adımında, Murphy'nin fotoğrafta görünmeyen kısmını hayal etmeye çalıştım. Sırtı dönük bir adamdı o - hep uzaklaşan biri. Ve onun yürüdüğü sokaktan sanki kendimden uzaklaşmanın yeni bir yolu yarattı.

Bir evin kapısında durdum. Numara yoktu, kapı paslanmıştı, ama tam yanında bir posta kutusu. Üstünde şu yazılıydı:

"M. için gelen mektuplar."

Kapıyı çalmadım. Çünkü orada biri oturuyorsa bile, Murphy değildi. Ya da Murphy sadece gelen mektupların adıydı. Yaşayanın değil, beklenenin ismi.

Bir taşın üzerine oturdum. Sessizlik vardı. O sessizliği dinledim. Ama dış dünyaya ait bir sessizlik değildi bu.

İçimde biri sustuğu için sessizlik vardı.

Murphy sustuğu sürece... ben konuşamıyorum. Haritalar, bilinen yolları gösterir.

Ama bazı insanlar...

hiçbir yere ait olmayan sokaklarda yürüür.

Ve o sokakların adı yoktur. Tabelaları silinmiştir. Ama birini sevmişlerdir, birini beklemişlerdir. Sadece adı unutulmuştur. Tıpkı Murphy gibi.

Kudret Sokağı haritada yoktu. Ama ben orada bir gölgeyle yürüdüm. Ve gölgenin bana söyledişi şey şuydu:

"Beni herkes unuttu. Ama sen... unuttuğum her şeyi taşıyorsun."

O gece uyumak istemedim. Ama uyanık kalmayı da seçmedim. Bedenim yatağın içindedeydi, ama zihnim çoktan başka bir yere sürüklendi.

Burası ne bir sokaktı ne de bir oda. Sanki bir duvarın içindedeydim, dışarıdan bakılamayan bir yerin içinde. Ve orada bir sandalye...

Sandalyenin üstünde oturan bir adam vardı. Sırtı dönüktü. Omuzları çöküktü. Başını eğmişti, sanki başkasının yerine utanıyordu. Yaklaştım.

Her adımda ayaklarım sanki yere basmıyor, bir hatırlanın içine gömülüyordu. Ve sonunda karşısına geçtim.

Gözlerini kaldırdı. Baktı.

Göz göze geldik. Ama gördüğüm yüz... benimdi. Bir an konuşmadım. Rüya olduğunu biliyordum. Ama o kadar gerçekti ki, sanki geçmişte biri benim yerime bu rüyayı görmüştü de şimdi bana devrediyordu. Dudakları kıpırdadı.

Sesini duymadım ama ağızının şekli tanıdıktı. Bir cümle kuruyordu:

"Ben senim. Ama sen hiçbir zaman ben olmadın."

Uyanmak istedim. Ama gözlerim açık gibiydi zaten. Sadece içimde bir yankı vardı.

Çocukken bir kere ağladığım bir sahne geldi aklıma. Kimse duymamıştı o zaman. Ağlamıştım ama ses çıkmamıştım. İşte o sahneyle bu rüya arasında bir bağ kuruldu. Murphy'nin gözleriyle o anı hatırladım. Yani... benim unuttuğum şeyi, o hatırlıyordu.

Sonra sandalyesinden kalktı. Yavaşça yaklaştı. Bir elini omzuma koydu. Ve sadece şunu söyledi: "Seni bekledim. Çünkü ben, senden sonra bile sustum."

Ve ben sustum. Sabah kalktığında aynaya bakmadım. Çünkü o gün göz göze geleceğim kişinin ben olduğundan emin değildim.

Bölüm 12 - "Sen Yazdın, Ama Ben Hatırladım"

O sabah masanın üstünde iki defter vardı. İkisi de benimdi. Ama biri bana ait değildi.

Kapağını açtığında tanımadığım bir el yazısıyla karşılaştım - tuhaf olan, o yazı benim el yazımı çok benziyordu. Harfler aynı eğimle yazılmış, cümle sonlarında aynı nokta, bazı kelimeler harfi alışkanlıkla yukarıya doğru kıvrılmıştı. Ama bu yazıyı ben hatırlamıyorum.

Hiçbir gece, hiçbir sabah, hiçbir an... kalemimi bu kelimelere dokundurduğumu hatırlamıyorum. Yine de sayfalar ilerledikçe, satırlar içime işleyecek kadar tanıdıktı. Sanki biri, ben unutmadan önce bana ait olan şeyleri yazmış, ve ben unuttuktan sonra o defteri bırakmıştır.

Bir yerde şöyle yazıyordu: "Bugün sustuğum cümleyi, yarın biri hatırlayacak. Ve o kişi ben olmayacağımdır."

O an içimde bir yer yandı. Çünkü bu cümleyi... ben bir keresinde düşünmüştüm. Yıllar önce. Bir mezarlıkta yürüken. Bir mezardan yazııyordu:

"Hiç konuşmadık, ama sustuklarımız yetti."

İşte o gün, bu cümle içime yerleşmişti. Ama yazmamıştım. Sadece hissetmiştim. Şimdi ise, burada yazılıydı.

Ve bu defter, bana o hissi geri vermeye çalışıyordu. Yani Murphy'nin defteri değil bu. Benim kendi hafızamın, bana attığı bir yankıydı. Sayfaları çevirdim.

Her cümle sanki bir zamanlar bana ait olmuş, sonra Murphy'ye geçmişti. Bir tür ortak bellekti bu. Kimseye ait olmayan ama herkesin içinden geçen o gri boşluk gibi.

Ve şimdi fark ediyordum: Ben sadece Murphy'yi izlememiştim. Ben, Murphy olmuşum. Ama bu bir taklit değil. Bu, sessizliğin evrimiydi. Konuşamamış her insan, kendinden bir Murphy yaratmış.

Ben de öyle yapmıştım. Ve şimdi onu okuyarak...kendimi hatırlıyorum. Bir başka sayfada şu yazılıydı:

"Defterleri karıştırdım. Çünkü artık hatırlamak ile yazmak arasında bir fark kalmadı."

O an ellerim titredi. Çünkü ben de dün gece kendi defterime şunu yazmıştım:

"Birini anımsamak, bazen hiç tanımadığım gibi hissettirir."

Aynı anlam. Aynı yalnızlık. Ama iki farklı defter. İki farklı kişi.

Ve belki... tek bir hayat.

O gün defterleri kapattım. Ama içimde bir sayfa açıldı. Artık yazdığım her şeyin bana mı ait olduğunu, yoksa Murphy'nin bir yerden bana fısıldadığını mı, anlayamıyordum. Belki de bazı yazılar bizden çıkmaz. Sadece içimizden geçer. Ve biz o geçişin tanığı oluruz.

Son cümle: Sen yazdın, Murphy. Ama ben... ben hatırladım.

Sabah dışarı çıktığında ilk fark ettiğim şey, havanın sessizliğiydi. Ama bu, kuşların ötmemesiyle ilgili değildi.

Sokakta yürüyen insanların ayak sesleri bile yankı yapmıyordu. Bir şey eksiki. Sanki ses değil, beni tanıyan bir bakış ortadan kalkmıştı. Bakkala girdim. Her zamanki gibi bir şey almadım, sadece yürüdüm rafların arasında. Ama bakkal bana "Hoş geldin" demedi. Aksine, başını kaldırıldı ve şöyle dedi:

"Murphy... yine geç kaldın."

İçimden 'hayır' demek geldi.

'Ben Murphy değilim,' demek. Ama söyleyemedim.

Çünkü onun gözleri benim adımı değil, benim üzerimdeki başka bir gölgenin adını çağırıyordu. Dışarı çıktım. Her şey aynıydı. Kaldırıım, apartman, otobüs sesi... Ama insanlar başka bir şeye bakıyordu. Benim yüzümden bir adama. Benim sesimden bir yankıya. Ve ben orada duruyordum; ama artık biri gibi değil, bir hatırlama anı gibiydim.

Köşedeki kıraathaneye baktım. İçeri girdim. Bir adam gazeteyi katladı, bana döndü ve gözlerini kısmadan sordu:

"Murphy'nin şiirlerini hâlâ yazıyor musun?"

Şaşkınlıkla başımı salladım. Hayır demedim. Çünkü o an fark ettim: Ben yazmıyorum. Ama yazılmış olanlar... artık benim adıma konuşuyordu.

O akşam otobüse bindim. Cam kenarında oturdum. İçimde bir siz vardı, adı olmayan bir siz. Otobüs durağa geldiğinde bir kadın bindi. Tam önümde durdu. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra başını eğdi ve dedi ki:

"Murphy... neden herkes seni unutmaya çalışıyor da sen herkesi böyle sessizce hatırlıyorsun?"

Ağzımı açmadım. Çünkü o cümle...

benim yıllar önce defterime yazdığını bir cümleyle yazdım. Unutmuştum. Ama biri onu bulmuş ve bana geri vermişti. Yani artık Murphy sadece bir isim değil, benim sesimin kaynağıydı.

O gün boyunca insanlar bana 'Murphy' dedi. Sadece biri ismimi söyledi. O da bir çocuktu. Yanımdan geçerken 'Abi' dedi.

Ama sonra dönüp, yüzüme tekrar baktı ve fısıldadı:

"Sen Murphy'ye benziyorsun... ama daha yorgunsun."

Ve o an anladım: Murphy artık bendeydi. Ama belki de, ben artık kendimde değildim.

Son cümle:

Kimse beni tanımadı. Ama Murphy'yi... sanki hep hatırlamışlar gibi baktılar.

Bölüm 14 - "Ben Yuktum, Ama Murphy Yazıyordu"

İnsanın varlığına dair en büyük kanıt, bazen sadece bir satırdır. Bir kayıttı geçen bir isim. Bir kimlik numarası. Bir bankada açık duran hesap. Ya da e-devlet şifresiyle girilen, unutulmuş bir ekran.

O sabah kendime ait olduğuna inandığım o varlık kırıntılarını aramakla geçti. İsmimi yazdım. Sisteme girdim. Ama ekranda beliren ilk şey bir hata koduydu:

"Bu kullanıcıya ait kayıt bulunamadı."

Bir an dilim tutuldu. Yüzümdeki çizgiler, varlığımın en eski tanıkları gibi sabit duruyordu ama onları tanıyan yoktu.

Bir çağrı merkeziyle görüştüm. Kadın dosyamı açtı, sonra bir sessizlik oldu. Dakikalar sürdü. Ve sonunda fısıltıyla yakın bir sesle sordu:

"Murphy... bu soyad mı, lakap mı?"

Yutkundum.

'Hayır,' diyemedim.

'Ben o değilim,' de diyemedim.

Çünkü sistem öyle diyordu. Ben silinmiştim. Ve Murphy... yerime yazılmıştı. Ardından bir nüfus müdürlüğüne gittim.

Bekleme salonu kalabalıktı. Sıram geldi. Memur bilgisayara baktı, bana değil. Yazdı, bekledi, sonra gözlerini kaldırıldı.

"Kimlik belgeniz iptal edilmiş," dedi.

"Yeni başvuruda Murphy adıyla bir işlem görünüyor."

Sanki biri içime soğuk bir taş koydu. Konuşacak gücü ararken, kalbim sadece şunu fisıldadı: Ben sustum. Murphy yazmaya başladı.

Eve döndüm. Kapımı açan olmadı çünkü yalnız yaşıyordum. Ama posta kutum doluydu. Çıkarıp baktım. Bir mektup vardı. Zarfin üzerinde, hiç tanımadığım bir el yazısıyla şu yazılıydı:

"Murphy Bey'e"

Zarfi açtım. İçinden çıkan tek şey şuydu: "Sen artık birine benzemiyorsun. Çünkü artık birisin."

Bir duvara yaslandım. Yalnızlığım ilk kez bu kadar resmi bir biçimde kayıtlara geçmişti. Ve ilk kez, kendi adımın geçtiği hiçbir yerde bulunmamıştım. Ben yoktum. Ama Murphy... her şeyde vardı.

Son cümle: Birini yazarsın, sonra unutursun. Ama bazı adlar seni siler.

Ve sen yaşarken, başkası hatırlanır.

Bölüm 15 - "Murphy'nin Çocukluğu, Benim Hatıramdı"

Bazı çocukluk anıları vardır, yıllar boyunca unutulmazlar... çünkü zaten hiç tam olarak hatırlanmazlar.

Bir evin arka bahçesi, yere düşen oyuncak, uzaklardan gelen bir düdük sesi, ya da balkona astığınız bir saksının rüzgârla devrilmesi... Hepsi sadece görüntündür. Ama duyusu... hep içерidedir.

İşte o sabah, Murphy'nin geçmişini araştırmak için bir arşive girdiğimde, önüme düşen ilk belge bir ilkokul fotoğrafı oldu. Ve tuhaf olan... fotoğraftaki çocuğun yüzü benim çocukluk fotoğrafıma neredeyse birebir benziyordu. Sadece gözleri daha sessizdi. Arkasında tarih vardı:

1997

Sınıf ismi, okul kodu, ve altında söyle bir not: Murphy A. 2-C öğrencisi.

Elim titredi. Çünkü ben 2-C sınıfında okumuştum. O okulda, o yıl, o sandalyede ben oturmuştum. Ama belgede Murphy oturuyordu. İçimde bir yer daraldı.

Bir tür zaman bükülmesi yaşıyor gibiydim. Çocukluğumu biri ödünç almış gibi değil, başkası olarak kaydettirmiş gibiydi. Ve ben şimdi, kendi geçmişime yabancı bir isimle bakıyorum.

Başka belgeler geldi önüme. Bir yazı defteri. İlkokul günlüğü. Kırmızı kapaklı. Kenarları yıpranmış. İçinde kısa cümleler:

"Bugün kimse benimle oynamadı. Annem geç kaldı."

Bir taş buldum. Sanki bir yüzü var gibiydi. Bu cümleleri ben yazmış olamaz mıydım? Yazdığım anı hatırlamıyorum, ama his... evet, o his bendeydi.

O yalnızlık, o suskuluk, o taşı arkadaş belleme dürtüsü... hep benliğime aitti.

Ama kâğıtta Murphy'nin adı vardı.O an düşündüm: Eğer bir çocuğun hatırları başka bir isme yazılmışsa, o çocuğun kendisi nereye gitmiştir?

Ve ilk kez şunu hissettim: Ben, kaybolmamıştım. Ama bana ait olan şeyler, başkasının adına toplanmıştı. Murphy, bir çocukluk anısı değildi. Murphy, unuttuklarımı taşıyan bir kayıt adıydı. Bir sistem notu. Bir gölge etiket. Dosyaları kapattım.

Ama içimdeki defter açıldı. Ve o defterde ne yazarsam yazayım, başlığı hep aynı kalıyordu: Murphy'nin çocukluğu.

Son cümle:

Belki de Murphy hiç olmadı. Ama ben, onun hatırlarına çok önceden yazılmıştım.

Bölüm 16 - "Başkası Çekti Ama Ben Yağadım"

İlk fotoğrafla göz göze geldiğimde, içerdeki ışık tam üzerime vuruyordu. Gölгemi göremiyordum. Ama fotoğrafpta bir gölge vardı... ve tuhaf olan şu ki, o gölge tam da benim gibi duruyordu. Omuzlar hafif düşük, baş azıcık sağa eğik, eller cebinde - sanki bir şeyi bekliyormuş gibi değil de, artık hiçbir şey gelmeyeceğini kabullenmiş gibi.

Sergi salonunda sadece ayak sesleri vardı. Ve her çerçevenin altında tek bir isim: Murphy. Fotoğrafçının adı yoktu.

Modelin kim olduğu belirtilmemişti. Ama her karede benim anılarım vardı. Bir bankta yalnız oturan bir adam...

Bir evin kapısını çalıp içeri giremeyen biri... Yağmurda ıslanmak istemeyen ama şemsiyesini de açmayan bir siluet. Hepsi bendlim. Ama hiçbirini benim tarafımdan çekilmemişti. Ben, başkası tarafından kayda alınmış gibiydim.

Bir karede tanındık bir sokak vardı. Kadıköy. Ama yıl 2004'tü.

O zamanlar orada değildim. Ya da... öyle sanıyorum. Çünkü fotoğrafpta, köşede duran çocuğun yüzü bana benzıyordu.Net değildi, ama o bakış... aynaya değil de, bir boşluğa tutunmaya çalışan bakış... tipatıp bendlim.

Yanımdan biri geçerken fisıldadı: "O karedeki çocuk Murphy."

Dönüp baktım. Ama kimse yoktu. Ses, sanki fotoğraftan çıkmıştı. Sanki biri, beni değil de benim yaşadıklarımı seyrediyordu.

Son karede, bir mezarın başında duran bir adam vardı.Kıyafeti tanıdım. Ceket kolunun ucundaki yırtık,ayakkabının topağundaki aşınma -benim eski fotoğraflarımındaki

gibiymi. Ama yüz görünmüyordu. Çerçevenin altına tek bir şey yazılmıştı:

"Murphy, bir hayatı yaşamaz. Ama yaşanmış her hayatın içinde bir defa yürü."

Sergiden çıkarken, artık fotoğrafların bana ait olup olmadığını sorgulamıyorum. Çünkü Murphy benim olmadığı yerlerde bile beni izliyordu. Ve belki de, hatırlanmaya en çok ihtiyaç duyan kişi, kendini hiç hatırlamayan biriydi.

Son cümle:

Gördüğüm her karede ben vardım. Ama basan kişi Murphy'ydı. Ve bu hayatta, kimin yaşadığı değil, kimin kaydettiği kalıyordu.

Bölüm 17 - "Ses Bana Ait Değildi, Ama Düşüncelerimle Karşıyordu"

Otobüste arka koltuklardan birine oturduğumda, pencerenin kenarına başımı yasladım. Gün batıyordu. Gökyüzü, sanki biri üzerinde kaseti geri sarıormuş gibi renk değiştiriyordu:

Turuncudan mora, mordansa siyaha... Tam başımı kaldırduğumda, koltuğun arkasına sıkışmış bir şey fark ettim. Plastik bir kaset. Üzerinde silinmiş bir etiket. Sadece tek kelime okunuyordu: Murphy. Kaseti cebime koydum.

O an sadece eski bir eşya bulduğumu sandım. Ama o gece, eve döndüğümde... kaseti dinlemeye başladım. Ve o ilk cümleyle birlikte, içimde bir şey koptu.

"Bugün biri bana selam verdi. Cevap vermedim. Çünkü varlığını doğrulamak istemedim."

Ses... çok tanıdkdı. Ama hiçbir tanıdığımı ait değildi. Timisi sanki bir düşten çıkma. Bir adam, kendi varlığını anlatarak onu silmeye çalışıyordu. Ve ben dinledikçe fark ettim ki...bu sesin içeriği, benim zihnimde çoktan vardı. Sadece cümle hâline gelmemiştir.

"Konuşmadım. Çünkü kimse beni gerçekten dinlemiyordu. Ve bazen, dinlenmekten çok... unutulmak ister insan."

O anda bir şey oldu.

Kaset çalışmaya devam ederken kendi düşüncelerimi duyamadığımı fark ettim. Hayır, öyle değil... Düşüncelerimi onun sesiyle duymaya başlamıştım. Artık iç sesim, Murphy'nin ses tonuyla konuşuyordu.

Bir hafta boyunca her gece aynı kaseti dinledim. Bir noktadan sonra, hangi cümle onun hangisi benimdi, ayıramaz oldum. Sabah aynaya baktığında yüzüm tanıdkdı. Ama

içimde konuşan... ben değildim. Bir gün defterime şu cümleyi yazdım: "Ben artık düşünmüyorum. Ben, Murphy'nin düşündüklerini dinliyorum."

Kaseti durdurdu. Ama ses bitmedi. Çünkü ses, artık dışarıdan gelen bir şey değil... içimde yankılanan bir hafıza olmuştu.

Son cümle: Ses bana ait değildi. Ama düşüncelerim onunla karıştı. Ve şimdi... kimin ne düşündüğünü bilemeyecek biri olarak uyuyorum.

Bölüm 18 - "O Fotoğrafi Hiç Görmemiştim Ama Anısını Hatırlıyorum"

Kalabalık bir akşamda, restoranda arkadaşımla yemek yedikten sonra masada unutulmuş bir cüzdan buldum. İçinde para yoktu. Kartlar da yoktu. Sadece iki şey vardı: Bir eski fotoğraf ve onun arkasına yazılmış kısa bir not. Fotoğrafa ilk baktığında, iki adamın sırt sırtı verdiğini gördüm. Yüzleri görünmüyordu.

Biri uzun boyluydu, diğeri hafif kambur. Aralarındaki mesafe sanki çok şey anlatıyordu. Bir düşmanlık değil de, bitirilmemiş bir cümle gibiydi duruşları. Yakınlar ama uzaklar. Fotoğrafın arkasında şu yazıyordu: "Senin yüzünden gülmeyi unutmadım. M."

Başa anlam veremedim. Kime yazılmıştı? Kimdi bu 'M'?

Ve neden bu cüzdana sadece bu vardı? Cüzdanı polise vermeye düşündüm. Ama sonra elim gitmedi. Sanki bu fotoğrafı saklamam gerekiyordu. Onu çantama koydum.

Ve o günden sonra tuhaf şeyler olmaya başladı. Geceleri o iki adamı rüyamda görüyordum. Aynı sırttan bakış. Ama bu kez biri arkasını dönüp konuşuyordu:

"Sen Murphy değilsin... ama Murphy'nin yerine konuşuyorsun."

Uyandığında cümleyi hatırlıyorum. Ve her sabah, o cümleyle başlıyordum güne. Yavaşça, bir yabancının anısını ezberliyordum. O fotoğrafı hiç görmemiştim ama... anı bana aitti sanki.

Bir hafta sonra, bir aynaya baktım. Yansımamda bir gariplik vardı. Kendim gibiydim. Ama başka biri gibi duruyordum. Sanki bir poz veriyordum, ama o pozun sahibi ben değildim.

Cüzdanı bulduğumdan beri içimde bir gölge yürüyordu. Ve ben adını koyamadan, onun cümlelerini düşünüyordum:

"Gülmeyi unutmadım... ama artık neden güldüğümü hatırlamıyorum."

Cüzdan hâlâ bende. Polise vermedim. Çünkü artık kimliğimden şüphe ediyorum. Belki o cüzdan bana ait. Belki de ben, o fotoğraftaki ikinci adamım.

Belki de... ben sadece Murphy'nin geçici taşıyıcısıyım.

Son cümle: Birini aramıyorum. Ama şimdi, biri sanki beni unuttuğu için ben Murphy'yi hatırlamak zorundayım.

Bölüm 19 - "Mezar Taşı Üzerindeki Adım, Daha Önce Yazılmıştı"

Fotoğrafçı bir gün, eski arşivlerini karıştırırken, hiç dokunulmamış bir negatif buldu. Üzerinde tarih yoktu.

Kim çekmişti, kim basacaktı, kim içindi... belli değildi. Ama içine bir his düştü: Bu kare, birine ait değildi. Bir anlam içindi.

Karanlık odasında filmi bastığında, önce tozlar, çizikler ve sessizlikle karşılaştı. Sonra görüntü netleşti.

Bir mezar. Başında bir adam. Sırtı dönük. Ama poz verir gibi değil - sanki uzun süredir oradaymış da, sadece fark edilmek istememiş. Ceketi kırışık. Ayakkabısı eski.

Ve elleri... cebinde. Gövdesi hafif yana eğilmiş - bir şeye saygı duyar gibi değil de, bir şeyin yerini unutmamak ister gibi. Ama esas çarpıcı olan, mezar taşındaki yazdı:

MURPHY 1997 - ∞

Fotoğrafçı, bir süre neye baktığını anlayamadı. Çünkü bu karede tanıdığı hiçbir şey yoktu. Ama yine de... bir eksiklik hissetmedi.

Sanki bu fotoğraf, zaten zihninde bir yer kaplıyordu. Sadece ilk kez yüzleşiyordu. O kareyi masaüstüne aldı. Büyüttü. Dijital taramaya geçti. Ama hiçbir detay onun kim olduğunu göstermedi. Adamın yüzü dönüktü.

Çevrede ne tabela ne adres vardı. Ama bir tek şey kesindi: Fotoğraftaki adam, kendi mezarının başındaydı. Fotoğrafı sosyal medyada paylaşmaya cesaret edemedi. Sanki biri ona şunu diyor: "Bu kare, görünmek için değil... hatırlanmak için var."

Zihninde yankılanan ikinci cümle, bilincaltından geldi:

"Eğer biri kendi mezarını önceden görüporsa, ya çok uzun yaşamıştır... ya da hiç var olmamıştır."

Fotoğrafçı, kareyi bir klasöre attı. Adını yazdı: M'nin Gölgesi.

Ama ertesi gün, dosya kendi kendine isim değiştirmiştir. Yeni ad şuydu:

"Benim Sonumdu."

Son cümle: Fotoğrafı ben çekmedim. Ama o karede... beni gömdüler.

Bölüm 20 - "Aynı Otobüste, Farklı Yönlere Bakanlar"

Kaseti dinleyen adam, bugün sabah otobüse bindiğinde kulaklıği kulağındaydı. Ama müzik çalmıyordu. Kaset çoktan bitmişti.

Yine de onu dinlemeye devam ediyordu. Çünkü artık dışarıdan bir ses yoktu -içeride Murphy konuşuyordu.

Cüzdanı bulan kadın, aynı otobüsün en arkasındaydı. Elinde cüzdan yoktu, onu evde bırakmıştı. Ama fotoğraftaki cümle, hâlâ içindeydi.

"Senin yüzünden gülmeyi unutmadım."

Bunu ilk kez yüksek sesle düşündü. Ve o anda bir şey oldu: Otobüs sallandığında, öne doğru hafifçe eğildi... ve kulaklıktaki adamla gözে gelse geldi.

İkisi de birbirini tanımadı. Ama ikisi de, o saniyede bir şey hissetti:

"Ben yalnız değilim."

Defteri okuyan kız, o sırada başka bir şehirdeydi. Bir sanat galerisindeydi. Bir fotoğraf sergisinde. Duvara yaslanmıştı. Gözleri bir kareye takıldı. Mezar. Ve başında duran adam. Kareye yaklaşırken, bir ses duydu:

"Murphy hiç yaşamadı belki de."

Dönüp bakmadı. Çünkü ses içерiden geliyordu. Bir adım attı. Ve ayakkabısının altında bir şey ezildi. Ufak bir kağıt parçası. Üzerinde şu cümle yazılıydı:

"Beni aramana gerek yok. Zaten içindeydim."

Fotoğrafı bulan adam, o gün ofisinde yalnızdı. Karanlık odasını toplamaya hazırlıyordu. Ama klasör bir türlü silinmiyordu. "M'nin Gölgesi."

Bilgisayarı kapattı. Ama monitörde, kendi yansımıası Murphy'ye benziyordu. Bir süre baktı. Sonra fisıldadı:

"Murphy kimdi bilmiyorum..." Ama devamını getiremedi. O sırada telefon çaldı. Bilinmeyen numara. Cevapladi. Hiçbir ses yoktu. Sadece... bir nefes. Kendi nefesi gibi. Ama daha eski.

Aynı anda, dört farklı yerde, dört farklı insan... farkında olmadan, aynı cümleyi düşündü.

Ve cümle şuydu: " Murphy kimdi bilmiyorum... ama sanırım ben onun devamıyorum."

Son cümle: Murphy belki bir kişi değildi.

Ama unutulmuş olan her şeyin yankısıydı. Ve biz... onu hatırlayan dört sessizlikti.

Bölüm 21 - "Ben Hiç Olmadım, Ama Siz Beni Hatırladınız"

Bazen, bir ad sadece bir sestir. Kısa, geçici. Ama bazen... bir ad, yıllarca hiçbir dilde telaffuz edilmemiştir; sadece hatırlanmıştır. Tıpkı Murphy gibi.

Murphy'nin adı dört farklı elde dolaştı. Bir defterde, bir cüzdana, bir kasette, bir fotoğrafta. Ama hiçbirinde tam olarak görünmedi. Hiçbirinde yüz yoktu.

Ve belki de bu yüzden, herkes ona daha çok inandı. Çünkü insan, göremediğine anlam yükler. O gün, şehirde dört yabancı aynı anda yürüyordu. Biri defterini cebinde taşıyordu.

Biri kasetin sesini duymamaya çalışıyordu. Biri fotoğrafı unuttuğunu sanıyordu ama zihninde hâlâ netti. Biri ise... cüzdanı kaybettiğine emindi.

Ama onun içindeki not, artık kendi cümlesi idi:

"Senin yüzünden gülmemi unutmadım."

Bu cümle artık dört ağızdan da dökülmüyordu. Birbirinin içine sinmiş düşünelerdi. Ve bir gün, hiç haberleşmemiş bu dört kişi, aynı caddeye döndü. Farklı yönlerden... ama aynı kararsız adımlarla. Bir kütüphanenin önünde durdular. Camında bir not vardı:

"İçeride sadece hatırlayanlar konuşabilir."

İçeri girdiklerinde, kitaplar sessizdi. Ama rüzgâr vardı. Raflardan birinde eski bir kitap açılmış duruyordu. Sayfası sararmış, ama kenarına kurşun kalemlle bir şey karalanmıştı:

"Murphy kimdi bilmiyorum...ama sanırım ben onun devamıyorum."

İçlerinden biri fisildadı: Bu cümleyi ben yazmıştım."

Diğerini başını salladı: "Ben de."

Üçüncüsü gözlerini kapadı:

"Sanki bu cümleyi... hep biliyordum."

Ve dördüncü kişi, o anda aynaya baktı.

Camdan yansımاسında kendi yüzünü gördü.

Ama arkasında... bir gölge daha vardı. Hareket etmiyordu. Ama bakıyordu. O gece hepsi rüyasında Murphy'yi gördü. Ama Murphy onlara dönmedi. Yürüdü. Uzaklaştı.

Ve hepsi uyandıklarında... aynı anda şu cümleyi mirıldandı: "Murphy belki de sadece bir boşluktan ibaretti. Ama biz o boşluğu içimizde tamamladık."

Kitabın son sayfası...

Bir defterin boş kalan yaprağı. Hiç yazılmamış. Ama sayfanın alt köşesine ince harflerle bir cümle bırakılmış:

"Bazı şeyler yaşanmaz, sadece hatırlanırılmış gibi olur."

Ve bu cümleyle birlikte... kitap bitmez. Okur başlar. Çünkü Murphy artık sadece bir karakter değil, her unutulmuş anının yankısıdır.

SON

"Kayıp Duyular Atlası"

Artık sadece bir roman değil... Bir hatırlama biçimidir.

Ve bu yolculuk, okuyan herkesin içinde sessizce devam eder.